

[Hans Jørgen Holm]

uden garanti for, at de nogen sinde kommer i gang hermed.

Det er derfor bemærkelsesværdigt, at regeringen kan drage en så håndfast konklusion, at man kan udstede løfte om en landsdækkende uddannelses- og beskæftigelsesgaranti inden udgangen af 1983.

Jeg skal også kort nævne nogle af de aktiviteter, man beskæftiger sig med i Storstrøms amt. Det drejer sig om fremstillingen af buslæskure, redskaber til offentlige institutioner, stianlæg, isolering på et museum, fremstilling af institutionstøj, arbejdstøj og legeredskaber. Er det ikke aktiviteter, som normalt ville blive udført af private virksomheder? Hvorfor ligger det jobskabende og det beskæftigelsesmæssige?

Redegørelsen indeholder dog også forslag, som venstre kan støtte, og forslag, som vi gerne ser nærmere på. Venstre er principielt enig i bestræbelserne for, at de unge får mulighed for at fortsætte et positivt erhvervsforløb enten i uddannelse eller i beskæftigelse umiddelbart efter folkeskolen.

Vi anser det for en hovedopgave at få afskaffet ventetiderne og vil derfor gerne se venligt på forslaget om skolevejledere. Men vi understreger, at det alene gør det ikke, der skal være noget at lede de unge hen til.

Vi er enige i bestræbelserne på at smidiggøre oprettelsen af lære- og praktikpladser og vil gerne understrege de muligheder, som den netop indgåede aftale på HK-området giver. Løsningen er ikke problemfri, men er måske en af de måder, hvorpå man netop kan fremskaffe de ekstraordinære pladser, vi mangler i disse år. Jeg tror, at den omstændighed, at virksomhederne ikke skal binde sig til aftaler, der rækker 2-3 år ud i fremtiden, vil vise sig at være noget af en nøgle. Det er så vor opgave at sikre dem mulighed for fortsat at uddanne unge.

Jeg vil godt efterlyse arbejdsmarkedsuddannelserne. De har ikke fået mange ord i redegørelsen og er vel i det hele taget i mange henseender et upåagtet led i vort uddannelsessystem. Det er beklageligt, at de unges tilgang på dette område er stagneret. Arbejdsmarkedsuddannelsernes struktur er måske den uddannelsesform, der bedst lever op til fremtidens krav.

Sammenfattende skal jeg sige, at regeringen ikke kan løse ungdomsarbejdsløshedsproblemet ved at skubbe det over på kom-

munerne og på erhvervslivet. Staten må tage sin del af byrden. Der er behov for samarbejde, også her i tinget, men redegørelsen er et for spinkelt udgangspunkt.

Lilli Gyldenkilde (SF):

At ungdomsarbejdsløsheden ikke lader sig løse isoleret, er jeg enig med bl.a. fru Grethe Fenger Møller i, men jeg håber da også, der er mange andre, der er enige i det. Ikke desto mindre er det jo ikke det, der indgår med den allerstørste vægt i hvert fald i redegørelsen.

Jeg skal starte med at sige, at så længe den politik fastholdes, at der ikke lægges begrænsninger på arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet og der ikke gribes ind for at hindre, at kapitalen frit kan tjene på arbejderne og placere denne fortjeneste i værdipapirer, der giver mere profit end at skabe arbejdspladser, vil det være meget svært for dette folketing at love at afskaffe ledigheden.

Den hidtil førte politik med faldende real løn for lønmodtagerne med tilskud til erhvervslivet, uden at det har været fulgt op med krav om beskæftigelse af den ledige arbejdskraft, og med barberinger på de offentlige budgetter har været direkte arbejdsløshedsskabende, og så længe denne politik fastholdes, vil det ikke være muligt at skabe fuld beskæftigelse.

Men hvis vi nu forestillede os et øjeblik, at der var et flertal for at bryde med den førte politik og føre en anden, der ligner den, SF har foreslået, ville vi blive nødt til at starte med at diskutere nedsættelse af arbejdstiden for alle i dette samfund, afskaffelse af overarbejde, bedre barselorlov, udvidet ferie og bedre muligheder for ældre for at trække sig ud af arbejdslivet før pensionsalderen, for vi ved jo godt, at det aldrig nogen sinde bliver muligt at få 40 timers arbejde til alle i dette samfund.

Sådan nogle tiltag ville jo batte en del mere end det, der ligger i redegørelsen, men jeg må erkende, at det kan der ikke skabes flertal for, og så må og skal der laves nogle løsninger, for vi kan og må ikke se på, at flere generationer af unge mennesker ikke har nogen som helst fremtid at se hen til i arbejdsmæssig henseende. Det må dog samtidig fastholdes, at der også må arbejdes med de tiltag, som jeg allerede har beskrevet.